

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422010508
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8422010508.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.07.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, § 127 ods. 5 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2T/113/2022 zo dňa 20.04.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietla odvolanie C. D..

Podľa § 319 Tr. poriadku zamietla odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Kežmarok uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, § 127 ods. 5 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v presne bližšie nezistenom čase, v období najmenej od roku 2020 až do dňa 09.07.2022, v obci Vrbov, v rodinnom dome na adrese E. F. XXX, G. H., pod vplyvom alkoholu, viackrát fyzicky napadol a vyhrážal sa zabitím svojej družke H. I., narodenej XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko E. F. XXX, G. H., čo sa postupne neustále stupňovalo a vyústilo dňa 09.07.2022, okolo 23.45 hod., kedy A. B., po predchádzajúcom vzájomnom nedorozumení so svojou družkou H. I., pod vplyvom alkoholických nápojov, kedy analyzátorom dychu bola zistená koncentrácia alkoholu v jeho dychu v hodnote najmenej 0,77 mg/l vydychovaného vzduchu (najmenej 1,60 promile), túto sediacu v kresle chytil za vlasy, za ktoré ju potiahol a následne ju otvorenou dlaňou udrel po tvári, pričom ju trafil do oblasti pravého oka, začal jej vulgárne nadávať, že je „bratislavská kurva“, hodil po nej džbán a pohár, kde tieto predmety sa rozbili a následne, keď poškodená H. I. vstala z kresla, tak odišiel do priestorov kuchyne, odkiaľ bolo počuť, ako tam šramotí s kuchynským príborom, pričom sa menovanej súčasne aj vyhrážal, že ju zabije, z ktorého dôvodu, pri obave o svoj život a zdravie, vybehla z rodinného domu na dvor a tam sa ukryla v neosvetlenej časti dvora, pričom toto jeho agresívne správanie pod vplyvom alkoholu a vyhrážanie sa smrťou poškodenej H. I., ktoré sa už v minulosti viackrát opakovalo a postupne sa stupňovalo, vyvolalo u poškodenej H. I. dôvodnú obavu o jej život a zdravie, pri existencii strachu, že A. B. svoje vyhrážky voči nej aj dokoná.

Za to mu súd prvého stupňa uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. Zákona, s použitím § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. Zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný A. B. odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 21.04.2023, a to voči všetkým jeho výrokom a konaniu,

ktoré mu predchádzalo. Vzhľadom k tomu, že dňa 15.05.2023 obhajca obžalovaného súdu prvého stupňa oznámil ukončenie zastupovania obžalovaného, v písomnom odôvodnení odvolania zo dňa 19.05.2023 obhajca stručne uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne, keďže súd vec nesprávne posúdil a to z dôvodov, ktoré vyplývajú z jeho záverečnej reči prednesenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 17.04.2023, na ktorú v odôvodnení aj poukázal.

Následne dňa 25.05.2023 doručil obžalovaný súdu prvého stupňa vlastnoručne napísané odôvodnenie svojho odvolania, v ktorom po rekapitulácii napadnutého rozsudku uviedol, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o jeho vine a treste nevzal do úvahy všetky podstatné a rozhodujúce okolnosti prípadu a preto považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne a nezákonné, napadnutý rozsudok je postavený na subjektívnom názore súdu, resp. samosudcu a vôbec neodzrkadľuje objektívne skutočnosti, kedy súd pri rozhodovaní a hodnotení dôkazov nepostupoval na základe konkrétnych skutočností, ale na základe abstraktnej úvahy. Obžalovaný ďalej uviedol, že rozsudok neobsahuje právne relevantné argumenty a dostatočné odôvodnenie vo vzťahu k uznaniu viny obžalovaného, pričom menovaný je presvedčený, že orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo v trestnom konaní jednoznačne preukázať jeho vinu v zmysle podanej obžaloby, celé trestné konanie vedené proti nemu je postavené na základe trestného oznámenia poškodenej a svedkyne. Obžalovaný poukázal na to, že úlohou orgánov činných v trestnom konaní a hlavne prokurátora je oprieť obžalobu o dostatočné množstvo dôkazov na základe ktorých je možné kvalifikovať konanie obvineného ako trestný čin podľa osobitnej časti Trestného zákona, pretože len v takom prípade možno hovoriť o tom, že postavenie obvineného pred súd je dôvodné, ďalej účelom prípravného konania preto nemôže byť podanie obžaloby „za každú cenu“ s tým, aby „nejako“ rozhodol súd, pretože súdy sú Ústavou SR povolané k rozhodovaniu o vine a treste, a nie a priori o nevine obvineného. Takýto postup nemožno vyvodit' zo žiadneho ústavného princípu, naopak uvedený formalistický prístup prokurátora odporuje zásadám výkonu štátnej moci a prípustnosti jej použitia len v nevyhnutnom rozsahu s maximálnym šetrením základných práv a slobôd a pri rešpektovaní zásady zdržanlivosti. Obžalovaný vo svojom podaní konštatuje, že v danom prípade je obstaranie dôkazov svedčiacich o úmysle obvineného, ako aj o objektívnej stránke prípadného trestného činu „základom“ pre podanie obžaloby, preto v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že k podaniu obžaloby by zásadne nemali stačiť len indicie alebo domnienky, ktoré nasvedčujú tomu, že nemožno vylúčiť, že obvinený trestný čin spáchal (pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR 30/1967), pričom už staršia trestnoprávna literatúra kládla obžalobe dôraz, keď uvádzala, že nepodložená, prehnaná, nesvedomitá a nedôvodná obžaloba je vždy nebezpečenstvom pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu, nech je súd akokoľvek objektívny a nestranný (v tejto súvislosti poukázal na literatúru Ráliš, A., Tr. řízení, Praha, 1947). Obžalovaný uviedol, že v jeho prípade dôkazy nevytvárajú logickú a ničím nenarušenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov a okresný súd v rozhodnutí nedáva odpoveď na otázku, z akých dôkazov vyplýva, že sa mal dopustiť voči poškodenej násilia, resp. vyhrážania, ktoré by bolo spôsobilé vzbudiť reálnu dôvodnú obavu o život, ako to predpokladá objektívna stránka príslušnej základnej skutkovej podstaty prečinu, vzhľadom k absencii jeho ďalšieho konania, ktoré by smerovalo k vykonaniu takej údajnej vyhrážky a ktoré by teda u poškodenej mohli vytvoriť predstavu jej reálnosti a preto bolo z pohľadu trestnosti bezpredmetné, či k vyhrážaniu došlo. Pri trestnom čine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona je trestnoprávne významnou skutočnosťou, či konanie páchatel'a (teda obžalovaného) u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu, pričom kvalifikačným momentom nie je „vzbudenie dôvodnej obavy“ ale je ním konanie, ktoré môže vzbudiť dôvodnú obavu a keďže ide o trestný čin ohrozovací je teda podľa názoru obžalovaného bez významu, či následok vo forme dôvodnej obavy naozaj nastal. Obžalovaný zdôraznil, že základ rozhodnutia súdu v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, a na vydanie odsudzujúceho rozsudku sa vyžaduje 100% istota o páchatel'ovi trestného činu a zároveň o každom jednom zákonom znaku skutkovej podstaty, ktorá sa mu kladie za vinu, pričom sa vyžaduje ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať. Obžalovaný má za to, že okresný súd celé dokazovanie postavil na výpovedi poškodenej a svedkyne J., ktoré na hlavnom pojednávaní vypovedali tak, že sa odvolávali na svoje výpovede z prípravného konania a to bez akýchkoľvek pochybností, pričom v tejto súvislosti obžalovaný poukázal na judikatúru NS SR R 14/1964 a R 71/1971. Ďalej podľa výpovede svedkyne J., ktorá obsahuje množstvo rozporov nebolo možné ustáliť ani presný priebeh udalostí v inkriminovanom čase a už vôbec nie uznať obžalovaného za vinného zo spáchania trestného činu, pretože na vynesenie odsudzujúceho rozsudku sa vyžaduje istota a presvedčenie súdu o tom, že skutok bol spáchaný. Práve kontradiktórny spôsob dokazovania prenáša ťažisko dokazovania na konanie pred súdom. V tomto kontexte poukázal obžalovaný na nesprávny postup okresného súdu v Kežmarku, ktorý považuje za štandardne porušujúce tak právo na obhajobu, ako aj právo na spravodlivý súdny proces.

Svedkyňa J., ako je uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, sa dostavila na predvolanie okresného súdu už dňa 13.03.2023, kde noc pred hlavným pojednávaním strávila niekde v hoteli, pričom dňa 14.03.2023, teda v deň pojednávania, sa už v ranných hodinách dostavila do budovy okresného súdu, kde samosudca ešte pred hlavným pojednávaním vyhotovil zápisnicu o výsluchu tejto svedkyne. Tento tzv. výsluch svedkyne vykonal samosudca okresného súdu bez prítomnosti obhajcu obžalovaného, pričom doposiaľ obžalovanému nie je známy obsah zápisnice o výsluchu tejto svedkyne, ktorá podľa tvrdenia samosudcu v tento deň mala vyjadriť strach sa stretnúť s obžalovaným z dôvodov, ktoré mu nie sú známe a táto svedkyňa o jej údajnom strachu nevytvrdila ani pred vyšetrovateľom. Zásada kontradiktórnosti konania bola okresným súdom podľa názoru obžalovaného porušená tým, že nemohol klásť ďalšie otázky tejto svedkyňi nakoľko aj keď táto svedkyňa odpovedala na ním položené otázky prostredníctvom samosudcu, ktoré odpovede mu následne oznámil samosudca, následne sa mohol vyjadriť k týmto výpovediam, ako aj k celej výpovedi svedkyne kde sa následne k jeho vyjadreniu vyjadrila svedkyňa, pričom obžalovaný už ďalej na jej vyjadrenia nemohol reagovať a ani klásť ďalšie doplňujúce otázky, nakoľko svedkyňa sa už nenachádzala v budove súdu. Aj keď pri tejto výpovedi na hlavnom pojednávaní bol prítomný obhajca obžalovaného, ďalšie otázky svedkyňi nekládol preto, lebo ich nevedel flexibilne tvoriť, keďže také otázky by vychádzali z poznania skutkových okolností aké obhajca nemal, čiže obžalovaný nemohol právo na kladenie otázok efektívne realizovať prostredníctvom obhajcu, pričom zdôrazňuje, že sa nejednalo o nepodstatného svedka, ale išlo o kľúčový dôkaz, lebo na výpovedi tejto svedkyne okresný súd založil vinu obžalovaného. Pri tejto svedkyňi obžalovaný poukazuje na nesprávne svojvoľné hodnotenie vykonaných dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a vierohodnosti, keďže súd selekciou dôkazov hodnotil výpoveď tejto svedkyne len v tých častiach, ktoré by obžalovaného mohli usvedčiť z trestného činu, pričom samotná svedkyňa sponchybovala svoju výpoveď, za rozpory sa ospravedlňovala, potom ako obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 14.03.2023 predložil fotografie, ktoré preukázali, že táto svedkyňa nevraví pravdu. Podľa názoru obžalovaného mala byť výpoveď svedkyne vyhodnotená ako celok nevierohodná, najmä s ohľadom na vyhrážku, ktorú vraj mala počuť, ďalej výpoveď nekorešponduje ani s opisom udalostí poškodenej, pričom sama svedkyňa ani nevie kto je, keď dňa 14.10.2022 udávala, že je dôchodkyňa a dňa 14.03.2023 už udávala, že je študentka. Obžalovaný poukázal taktiež na to, že svedkyňa nebola vypočutá bezprostredne po skutku, ale až po troch mesiacoch po udalosti, v tejto výpovedi zo dňa 14.10.2022 svedkyňa uvádzala, že poškodená sa mala pohybovať v prostredí altánku, pričom altánok sa na pozemku nenachádza, až na hlavnom pojednávaní po predložení fotografií začala tvrdiť, že poškodená stála pod lampami, ktoré sa taktiež nenachádzajú na dvore rodinného domu. Samotná poškodená tieto tvrdenia svedkyne na hlavnom pojednávaní vyvrátila, teda tvrdenia, za ktorými si svedkyňa stojí boli vyvrátené, keďže obžalovaný spolu s poškodenou zhodne vypovedali, že obžalovaný sa nachádzal v prístavbe pred príchodom polície, čo podľa obžalovaného preukazuje aké má svedkyňa pamäťové schopnosti a ako je táto spôsobilá vnímať realitu, aké sú jej fabulačné a konfabulačné tendencie, čo privádza obžalovaného k úvahe, či táto svedkyňa v skutočnosti počula aj zaznenie údajnej vyhrážky. Podľa odôvodnenia okresného súdu má byť svedkyňa J. tá osoba, ktorá vyvracia tvrdenia obžalovaného, že to on mal byť obeťou násilného konania v deň 09.07.2022 zo strany tzv. poškodenej, pričom zdôrazňuje odvolaciemu súdu, že svedkyňa ohľadom konania obžalovaného, ktoré malo sprevádzať údajnú vyhrážku nevytvrdila nič, lebo do domu nevidela, čiže svedkyňa svojou výpoveďou potvrdzuje len spáchanie priestupku. Obžalovaný má za to, že do obvinenia a obžaloby šli OČTK z vopred poňatého presvedčenia, že obžalovaný spáchal skutok kladený mu za vinu s tým, že realnosť vyhrážky a vznik obavy u poškodenej odvodzovali zrejme od tvrdenia poškodenej, že obžalovaný mal ísť do kuchyne, čo však tento popiera a uvádza, že takéto konanie naráža na rozpor s logikou, keďže nôž mal celý čas na dosah ako to bolo preukázané fotodokumentáciou miesta a teda nemusel poň nikam chodiť, naopak bolo potvrdené, že obžalovaný konal tak, že z miesta odchádzal preč z domu od poškodenej, čím tento deklaroval, že poškodenú nejde zabíjať a teda keby bola zaznela vyhrážka, tak by v spojení s opúšťaním miesta muselo byť poškodenej jasné, že nebola mienená vážne. Do pozornosti odvolacieho súdu obžalovaný dáva výpovede svedkov K. L. a D. H., ktoré okresný súd vyhodnotil arbitrárne a výpoveďou svedka H. sa nezaoberal vôbec, pričom oboch svedkov navrhoval vypočuť obžalovaný na vyvrátenie tvrdení poškodenej, že túto mal obžalovaný napádať už od roku 2020. ani jeden z týchto svedkov takéto tvrdenie nepotvrdil a súd sa s týmto nevysporiadal, navyše obžalovaný nesúhlasí ako súd hodnotil výpoveď svedka L. v odôvodnení rozsudku, keď jeho výpoveď hodnotil ako účelovú s cieľom napomôcť obžalovanému, naopak vierohodná mala byť výpoveď tohto svedka z prípravného konania, kedy mal svedok údajne zdôrazňovať agresívnu povahu obžalovaného pod vplyvom alkoholu. Takéto odôvodnenie a hodnotenie výpovede svedka je podľa obžalovaného svojvoľné a nelogické, nakoľko keby uvedený svedok chcel obžalovanému napomôcť, prečo by tak neurobil už v prípravnom konaní, pričom keď svedok poukazoval

na rozpory s jeho výpoveďou bol samosudcom prerušený. Takto zmanipulovaná výpoveď svedka z prípravného konania mala podľa názoru obžalovaného zapadnúť do vopred pripraveného scenáru OČTK a súdu v súvislosti s agresivitou obžalovaného pod vplyvom alkoholu, čo mal potvrdiť aj znalecký posudok D. C. M., ktorá bola do konania pribratá práve po výpovedi svedka L.. Ďalej aj svedok H. vyvrátil tvrdenia poškodenej, pričom okresný súd v tomto smere nevyhodnotil jeho výpoveď. Podľa tvrdenia poškodenej priamymi svedkami agresívneho správania obžalovaného od roku 2020 mali byť aj K. M., K. N. a B. M., títo však neboli vypočutí v konaní a ani poškodená, či je zástupca nenavrholi týchto svedkov vypočuť, keďže vedeli, že uvedení svedkovia by nepotvrdili klamstvá poškodenej a z uvedeného dôvodu poškodená navrhla vypočuť v konaní jej priateľky I. I. a D. I.. Tieto svedkyne boli ovplyvnené poškodenou a pred súdom pod prisahou klamali, svedkyňa I. vypovedala o okolnostiach, ktoré sa nikdy nestali počas jej dovolenky vo E., pričom obžalovaný videl ako svedkyňa sedela v aute splnomocnenca poškodenej, kde bola riadne poučená ako má vypovedať. V tejto časti obžalovaný konštatoval, že poškodená uprednostnila starostlivosť o svoje priateľky – svedkyne pred hlavným pojednávaním ako o vlastných rodičov, ktorí cestovali z Bratislavy do Kežmarku a mali problém sa orientovať pri hľadaní budovy súdu. Svedkyňa I., obžalovaný nepozná a v súkromnom živote sa nikdy nestretli, táto vypovedala len o prerozpávaných informáciách od poškodenej. V súvislosti s výpoveďou svedkyne I., obžalovaný navrhol vypočuť zároveň svedkov K. O. a P. O., ktorí boli v danom čase u obžalovaného a mohli potvrdiť alebo vyvrátiť výpoveď tejto svedkyne aj keď z pohľadu okresného súdu nebolo významné vypočuť týchto svedkov ohľadom preukázania viny či nevinu, ale podľa obžalovaného určite ich prípadný výsluch bol významný z pohľadu preukázania kvalifikačného znaku chránenej osoby, kedy k tomuto znaku okresný súd vypočul nepriamych svedkov. Obžalovaný opätovne zdôrazňuje, že poškodená nebola preňho blízka osoba, ako sa to tvrdí v právnej kvalifikácii skutku okresného súdu, kedy samosudcu si vytvoril sám dôkaz na právnu kvalifikáciu skutku v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, pričom aj obžaloba pokladala za preukázané naplnenie tohto znaku najmä výpoveďami svedkov, ktorí obžalovaného nepoznajú a teda nevnímali priamo obsah vzťahu medzi ním a poškodenou, pričom obžalovaný odmieta, že by boli druh a družka, ale boli iba spolubývajúci s výhodami, ktorí netvorili spoločnú domácnosť, nehospodárili spolu, neuhrádzali spoločné výdavky a ujmu poškodenej obžalovaný nepociťoval ako jeho vlastnú, pričom pripúšťa možnosť, že ich tak vnímalo okolie, keďže žili na dedine. Obžalovaný ďalej tvrdí, že obaja žili oddelene, keďže rodinný dom tvorili dve samostatné domácnosti, kde poškodená obývala horné poschodie a obžalovaný dolné poschodie a spolu riešili iba podnikateľské záležitosti, teda boli obchodnými partnermi. Poškodená klamala keď tvrdila, že v minulosti tvorili pár v snahe pôsobiť lepším dojmom pričom obžalovaný poukázal, že od roku 2019 mala poškodená iné vzťahy, pričom aj táto skutočnosť vyvoláva relevantné pochybnosti o správnej právnej kvalifikácii skutku. Ďalej obžalovaný uviedol vo svojom odvolaní, že v trestných veciach je podstatná právna kvalifikácia skutku, ktorá sa obvinenému kladie za vinu, poukázal pritom na judikatúru Ústavného súdu, či Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle ktorej takéto skúmanie je dôležité práve z dôvodov, aby sa zabránilo tzv. účelovému nadkvalifikovaniu skutku zo strany polície. Obžalovaný opakovane popiera, že sa skutok mal stať tak, ako to tvrdí poškodená. Okresný súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že práve obžalovaný mal byť ten, kto bol poškodenou v inkriminovaný deň napadnutý, a že nešlo len o nevinné štuchnutie, ako to prezentovala poškodená, svedčí aj lekárska správa, ako aj výpoveď svedka D., pričom obžalovaný okresnému súdu predložil záznam o zistení viditeľných stôp po fyzickom násilí a zranení na jeho tele, ktorá skutočnosť podporuje výpoveď obžalovaného. V deň 09.07.2022 bol prvýkrát napadnutý poškodenou už v miestnych potravinách, po príchode domov poškodená opätovne slovnou zaútočila na obžalovaného, preto tento za účelom vyhnutiu sa hádke odišiel, keď sa vo večerných hodinách obžalovaný vrátil, poškodená nespala a sama konzumovala alkoholické nápoje a začala sa opätovne hádať a zaútočila na obžalovaného, po ktorom hádzala zo stola veci a keď obžalovaný chcel odísť do prístavby, poškodená sa naňho vrhla, doškriabala mu ruky, roztrhla mu tričko a štopla doňho tak, že tento padol medzi zábradlie schodiska a sedačku a vybehla von. Tieto „štopnutia“ sa diali aj v minulosti, napríklad v roku 2021 kedy po jednom takomto musel obžalovaný vyhľadať lekárske vyšetrenie. Obžalovaný konštatoval, že úlohou okresného súdu ako nestranného rozhodovacieho orgánu bolo aj posúdenie týchto dôkazov a prepis výpovedi svedkov obžalovaný nepovažuje za riadne odôvodnenie rozsudku, z ktorého nie je možné zistiť na základe akých úvah súd dospel k záveru, že obžalovaný mal napadnúť poškodenú, preto obžalovaný má za to, že došlo k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní pred súdom, ale aj zásady spravodlivého procesu zo strany okresného súdu. V tejto súvislosti obžalovaný odkázal na judikatúru Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 2014/2007, v zmysle ktorej je nežiaduca aktivita súdu v dokazovaní na hlavnom pojednávaní, ktoré je primárnou vecou prokurátora k rozhodnutiu o vine a treste v súlade s obžalobou, preto všeobecné súdy sa nikdy nesmú stavať do pozície pomocníka verejnej žaloby usilujúceho sa

taktiež o odsúdenie. Z odôvodnenia súdu nie je možné podľa názoru obžalovaného zistiť na základe akých dôkazov súd prvého stupňa uveril poškodenej, že túto mal chytiť za vlasy, škubnuť ňou a následne ju udrieť otvorenou dlaňou po tvári, poškodená nebola na lekárskom ošetrení, ktoré by to potvrdilo a keby to tak bolo, stopy po útoku by boli viditeľné, ak by sa tvrdenia poškodenej zakladali na pravde, poverený príslušník by zabezpečil fotodokumentáciu, alebo lekársku správu. Od samého začiatku konania sa poukazuje na to, že skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa mal dopustiť pod vplyvom alkoholu, kde vzhľadom na uvedené bola do konania, za účelom zistenia duševného stavu, pribratá znalkyňa z odboru zdravotníctva a farmácie – odvetvie psychiatrie. Skutočnosť, že samotná poškodená bola pod vplyvom alkoholu nebral nikto do úvahy a k osobe poškodenej nepribral znalca do konania, pričom obžalovaný viackrát v konaní uvádzal, že nie obžalovaný, ale práve poškodená bola tá, ktorá pod vplyvom alkoholu sa agresívne správala. Okresný súd sa dopustil procesnoprávných pochybení, predovšetkým nevysporiadal sa s obhajobou, argumentami a dôkazmi, čo malo za následok nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v tomto konkrétnom prípade a konanie obžalovaného voči poškodenej nenaplní všetky znaky skutkovej podstaty nebezpečného vyhrážania. Údajné vyhrážky poškodená nemohla brať vážne do takej miery, že by si myslela, že dôjde k ich naplneniu. Konanie obžalovaného nemalo vážnosť a takú intenzitu, aby u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život alebo zdravie, a nakoľko tento podstatný znak v tomto konaní chýba, nemôže sa hovoriť o tom, že sa jedná o trestný čin, pričom obžalovaný zdôrazňuje odvolaciemu súdu, že to práve poškodená v inkriminovaný čas hľadala obžalovaného na poschodí rodinného domu, následne na prízemí a až následne išla na dvor a až keď videla, že v prístavbe sa svieti prišla za obžalovaným oznámiť mu, že idú policajti a to až po odznení údajnej vyhrážky. Zo správania poškodenej obžalovaný usudzuje, že nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu. Na základe uvedených skutočností obžalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby tento zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v Kežmarku a uložil, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Následne súdom prvého stupňa ustanovený obhajca obžalovaného písomne odôvodnil odvolanie obžalovaného, v ktorom po zopakovaní napadnutého rozsudku konštatoval, že menovaný A. B. bol obžalovaný z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s tým, že od roku 2020 mal viackrát napadnúť svoju partnerku, pričom jeho správanie malo vyvrcholiť dňa 09.07.2022, kedy mal dokonca trafiť do oblasti pravého oka a hodiť po nej džbán, pohár. Podľa názoru obhajoby z vykonaného dokazovania tejto skutočnosti jednoznačne nevyplývajú, obžalovaný poukázal na viaceré závery vyplývajúce jednak z výsluchu svedkov a jednak z ostatných vykonaných dôkazov, ktoré boli v odôvodnení rozsudku síce poňaté, ale nepretavené do pozitívneho rozhodnutia v prospech obžalovaného, pričom citoval výpoveď svedka K. B. z hlavného pojednávania dňa 17.04.2023. Ďalej v odôvodnení odvolania boli hodnotené ďalšie vypočuté osoby, pričom osoby na skutku nezainteresované, ako Q. D. a K. L. sa ku skutku ako takému vyjadriť nevedeli, výpoveď svedkyne C. D. vo vzťahu k jej prehláseniu, že ona je družkou obžalovaného z dôvodu absencie jednoznačnej definície takéhoto vzťahu v právnom systéme je podľa obhajoby potrebné aplikovať osobitné právne predpisy v širšom rozsahu. Ďalej obhajoba poukázala na svedka L., ktorý na otázku, či vie niečo povedať o spolužití obžalovaného s poškodenou, aký je ich vzťah uviedol, že je dobrý, pričom nezažil nikdy, že by sa títo mali pohádať alebo aby obžalovaný poškodenú udrel. Z výsluchu svedka D. H. vyplýva, že tento tiež nebol svedkom toho, aby sa obžalovaný s poškodenou hádali, alebo aby poškodenú obžalovaný udrel, ale naopak tento sa snažil byť vždy kľudný a z jeho strany nesmerovali k poškodenej vyhrážky. Ďalej obhajoba poukázala na svedkyňu I., ktorá bola len nepriamym svedkom a uvádzala skutočnosť z počutia a na svedka D., ktorý potvrdil, že v predmetný deň to bola poškodená, ktorá udrela obžalovaného. Čo sa týka svedkyne J., ktorá mala byť priamym svedkom, táto vo svojej výpovedi mala viacero rozporov, pričom uviedla, že v predmetnom čase mala byť tma a nemohla presne vidieť ako sa odohrávali predmetné okolnosti, raz mala uviesť, že mal obžalovaný povedať akúsi vyhrážku. Pokiaľ ide o svedkyňu I. obhajoba uvádza, že ona sama tiež nevidela, že by obžalovaný udrel poškodenú, ale len že sa uvedeného domnieva, pričom sama priznala, že s poškodenou v roku 2019 popíjala a údajné zranenie mohlo vzniknúť tak, že poškodená spadla. Obhajoba v ďalšej časti poukázala na znalecký posudok, v zmysle ktorého sa obžalovaný nejaví ako nebezpečný, zo správy o povesti vyplýva, že sa tento nejaví ako problematický, rovnako uvedené vyplýva zo správy ÚVV, v ktorom sa obžalovaný nachádzal. Pokiaľ ide o odpis registra trestov tu obhajoba poukázala na to, že tieto odsúdenia majú byť dávnejšieho charakteru. Obhajoba konštatuje, že pokiaľ mal obžalovaný udrieť poškodenú dlaňou po tvári tak, že ju mal trafiť do oblasti pravého oka, uvedená skutočnosť nebola podporená žiadnym dôkazom, a to či už lekárskou správou alebo nejakou fotografiou, teda obhajoba má za to, že pokiaľ

sa uvádza v obžalobe, že od roku 2020 sa mal obžalovaný vyhrážať poškodenej, uvedené nebolo dostatočne preukázané a naopak je nutné poukázať na to, že bola to aj poškodená, ktorá priznala, že v predmetný deň mala byť opitá, pričom mala poškodiť oko obžalovanému, a za týchto okolností prípadná reakcia obžalovaného, ktorý sa mohol javiť ako nahnevaný, ktorý mal tiež v ten deň vypité, je pochopiteľná. V tomto kontexte nemožno bezpečne, podľa názoru obhajoby, dospieť k záveru, že jeho konanie možno považovať za trestný čin nebezpečného vyhrážania, a teda, že by malo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej o jej život. Z pohľadu obhajoby sa súd dôkladne nevysporiadal, že vzťah obžalovaného a poškodenej ako druh a družka nebol v čase činu plne preukázaný, naopak svedkyňa pani D. uviedla, že sú s obžalovaným spolu 2 roky a vychovávajú spolu syna, obžalovaný sa chová slušne a je spofahlivý. Táto svedkyňa práveže uviedla, že poškodená bola tá, ktorá žiadala od svedkyne, aby obžalovaný uhradil sumu 20 tisíc Eur jednak za dom, a za to, že ho majú pustiť domov z basy. Obžalovaný v súvislosti so svedkyňou C. D. považoval toto za kľúčový dôkaz, s ktorým sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal. Obhajoba má za to, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich sa dôkazov, ktoré majú usvedčovať obžalovaného zo spáchania trestného činu. V predmetnej veci bolo vykonaných viacero dôkazov, ktoré si navzájom silno protirečia a preto podľa názoru obhajoby je žiaduce v súdenom prípade aplikovať zásadu in dubio pro reo, a princíp prezumpcie neviny obžalovaného a teda súd by mal obžalovaného oslobodiť. V súdenom prípade obhajoba zastáva právny názor obžalovaného, že existuje poľahčujúca okolnosť a to v zmysle § 36 písm. a), teda, že obžalovaný mal spáchať trestný čin v ospravedlniteľnom citovom rozrušení, ktoré práve vyplývalo z toho, že v uvedený deň mal zranené oko, pričom toto mu spôsobila práve poškodená, pričom podľa názoru obhajoby v jeho prípade neexistujú žiadne priťažujúce okolnosti tak, ako to uviedol súd v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona. Ak by súd dospel k tomu, že predmetný skutok sa mal stať tak, ako ho popisuje obžaloba, obhajoba má za to, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za ktorých bol spáchaný, či mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná a teda je potrebné aplikovať materiálny korektív. Na záver možno konštatovať, že súd nerozhodol podľa vykonaných dôkazov spravodlivo, snažil sa vytvoriť príbeh, v ktorom sa obžalovaný úmyselne správa k poškodenej tak, ako to opísala obžaloba. Obhajoba má za to, že predmetné rozhodnutie vykazuje znaky voluntarizmu, keďže vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní boli zistené iné okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného. V odôvodnení rozsudku uviedol súd len tie dôkazy, ktorá do tohto príbehu zapadajú, ale vôbec sa nezaoberal dôkazmi svedčiacimi v prospech obžalovaného, že mnohé dôkazy vyvracajú vinu, prinajmenšom ju výrazne spochybňujú, čo vzhľadom na zásadu in dubio pro reo musí viesť k oslobodeniu spod obžaloby, pričom súd prvého stupňa túto zásadu vôbec neaplikoval. Vyššie uvedené skutočnosti, majú na zreteli zásadu generálnej a individuálnej prevencie s tým, že trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby v tejto súvislosti treba podotknúť, že v priebehu hlavného pojednávania vzišlo, že obžalovaný má s C. D. syna. Vzhľadom na uvedené obhajoba navrhuje, aby Krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku a sám rozhodol vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí, resp. podľa § 321 ods. 1 písm. e) rozhodne o podmienčnom treste kratšieho trvania poukazujúc na § 34 ods. 3 Tr. zákona.

Vo vzťahu k podanému odvolaniu súdu prvého stupňa zaslal prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok vyjadrenie, v ktorom za predpokladu, že bolo odvolanie proti predmetnému rozsudku podané oprávnenou osobou a včas, uviedol, že v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci boli vykonané všetky právne relevantné procesné úkony vzťahujúce sa priamo ku skutku samotnému, na základe ktorých bolo možné správne a objektívne ustáliť skutkový stav a následne aj správne, zákonne a spravodlivo rozhodnúť, čomu aj zodpovedá obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku. K samotného priebehu dokazovania v rámci hlavného pojednávania je vhodné podľa prokurátora uviesť, že boli vykonané taktiež ďalšie úkony, ktoré sa síce bezprostredne priamo nevzťahovali k priebehu samotného žalovaného skutku, avšak tieto objektivizovali vzájomné vzťahy obžalovaného a poškodenej, ich spôsobom života a správania sa v čase pred samotným spáchaním žalovaného skutku, ktoré skutočnosti tvorili podklad konania obžalovaného A. B. v čase spáchania žalovaného skutku, na základe čoho bolo možné jednoznačne objektivizovať záver, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal, tento skutok je prečinom nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona a tento sa dopustil obžalovaný. Vo vyjadrení prokurátor ďalej uviedol, že v rámci vykonaného dokazovania bol v plnom rozsahu dodržaný zákonom stanovený postup v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku, konajúcim sudcom boli správne a objektívne vyhodnotené všetky zabezpečené dôkazy, kde tento jeho postup zodpovedá podmienkam uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku, čo

je pretraktované v obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu možno konštatovať, že konajúci sudca v konečnom dôsledku správne, súladne so zákonom a spravodlivo rozhodol a to tak o vine, ako aj o treste obžalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov, pri vyhodnotení napadnutého rozsudku ako vecne správneho, súladného so zákonom a spravodlivého, a to vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, vyhodnocuje prokuratúra odvolanie obžalovaného, za nedôvodné, z ktorého dôvodu má za to, že v tomto konkrétnom prípade do úvahy prichádza jediné možné rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní podľa § 319 Tr. poriadku.

Následne v zmysle § 308 ods. 2 Tr. poriadku podala odvolanie aj C. D. v prospech obžalovaného, v ktorom sa označila ako jeho družka, v ktorom uviedla, že vychádzajúc z napádaného rozsudku je táto presvedčená, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že údajné vyhrážanie sa zabitím, o akom vypovedala poškodená so svedkyňou J., malo byť konaním naplňajúcim objektívnu stránku príslušnej skutkovej podstaty prečinu, nakoľko nebolo spofahlivo preukázané, že by malo ísť o konanie spôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu o jej život, ako to predpokladá daná skutková podstata, keďže vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by to údajné vyhrážanie bolo sprevádzané takým správaním obžalovaného, ktoré by mohlo u poškodenej indikovať, že údajná vyhrážka či vyhrážky boli mienené vážne, a že obžalovaný ich aj zamýšľal reálne vykonať. Pri absencii resp. nepreukázaní takéhoto správania obžalovaného môže byť vyhrážanie o akom vypovedala poškodená so svedkyňou posúdené nanajvýš ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Vo svojom odvolaní uviedla, že prvostupňový súd na strane 19 napádaného rozsudku odvodzoval možnosť vzniku obavy u poškodenej z údajne stupňujúcej sa agresivity obžalovaného, pričom však súd vychádzal výlučne z osamotenej výpovede poškodenej, nepotvrdenej žiadnymi dôkazmi, a odporovanej výpoveďou obžalovaného, čo mal súd za dôkaznej situácie „slovo proti slovu“ vyhodnotiť v zmysle zásady „in dubio pro reo“ v prospech obžalovaného. Svedok L., ktorý mal podľa poškodenej vnímať údajné agresívne správanie obžalovaného ako ju mal kopať atď. toto poprel, pričom aj keby mala mať pravdu poškodená, že obžalovaný ju vraj mal „mlátiť vždy keď mal vypité“, tak ale v predmetný večer ju zmlátiť nemal, a preto by ohľadom toho večera bolo možné konštatovať skôr degradovanie agresivity a nie naopak stupňovanie, aké konštatoval prvostupňový súd. Tiež keby mala mať pravdu poškodená v tom, že obžalovaný sa jej vraj mal v minulosti niekoľkokrát vyhrážať smrťou resp. zabitím, pričom sa ale nikdy nemal ani len pokúsiť takú vyhrážku vykonať, tak takéto vyhrážky by aj tak nemohla vnímať ako vážne mienené. Opakovanosť vyhrážok bez náznaku úmyslu vykonať ich musí byť logicky hodnotená na úkor vážnosti ich vyslovenia, a teda aj na úkor ich spôsobilosti vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu z ich vykonania. Ďalej v odvolaní poukázala na to, že k vzniku dôvodnej obavy o život ďalej prvostupňový súd na strane 19 uvádzal, že aj obžalovaného predchádzajúce odsúdenia za závažné násilné protiprávne konania mali u poškodenej ako u obete nebezpečného vyhrážania umocňovať vnímanie reálnosti naplnenia vyhrážok, pričom súd rozpísal jeho doterajšie odsúdenia, okrem iného aj za lúpež a za vraždu. Ide o nesporne logickú myšlienkovú konštrukciu, avšak aby to mohlo u poškodenej „umocňovať vnímanie reálnosti vykonania vyhrážok“ ako to súd predpokladá, tak poškodená by musela o tých predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného za násilnú trestnú činnosť vedieť, avšak z vykonaného dokazovania a ani z napádaného rozsudku nevyplýva, že by o nich vedieť mala. Pokiaľ súd chcel použiť takýto argument k možnosti vzniku resp. k umocneniu obavy o život tak mal u poškodenej v rámci dokazovania zisťovať, či mala vedomosť o druhu trestnej činnosti, za akú bol obžalovaný v minulosti odsúdený. Z dostupných informácií o tom vedomosť nemala, a je pochopiteľné, keď sa obžalovaný poškodenej ako svojej vtedajšej obchodnej partnerke „nechválil“ s odsúdením za lúpež alebo za vraždu, pričom poškodená bola obžalovaným uvedená do omylu o tom, že odsúdený bol za daňovú trestnú činnosť, čo môže asi sotva ústiť do obavy o život v prípade vyhrážania. Výpovede obžalovaného a poškodenej ohľadom predmetného večera sa zhodli v tom, že po konfliktnej situácii mal obžalovaný odísť z domu, do ktorého sa už nevrátil, a poškodená ho mala pred príchodom polície hľadať a nájsť spať v prístavbe. Takéto konanie obžalovaného nesvedčí úmyslu vykonať údajnú vyhrážku. Taktiež konanie poškodenej keď ešte v neprítomnosti polície hľadala obžalovaného a po tom čo ho našla dobrovoľne prišla do jeho blízkosti povedať mu že bola volaná polícia tiež nesvedčí jej údajnej obave o život ale naopak existenciu takej obavy u nej neguje a jej tvrdenia o takej obave je preto nutné vnímať ako účelové a tendenčné. Rovnako je potrebné vnímať aj výpoveď svedkyne I. a aj samotnej poškodenej o strachu z osoby obžalovaného, keď poškodená sa mala roztriasť pri telefonátoch atď. pretože predstava mlátenej preľaknutej roztrasenej ženy nekorešponduje so skutočnosťami zistenými ďalším dokazovaním, ale je s nimi v rozpore, a tvrdenia poškodenej a ňou navrhnutých svedkýň sú preto ťažko uveriteľné. Ak by sa poškodená bála obžalovaného a triasla sa len keď jej zazvoní od neho telefón, tak asi by obžalovaného nefackovala pred jeho kamarátmi, ani by v predmetný večer nestupňovala hádku reakciou ohľadom

cigánok, a najmä by ho fyzicky nenapádala pod vplyvom alkoholu, ako o tom vypovedal obžalovaný, pričom svoju výpoveď podporil aj lekárskymi správami ako nepriamymi dôkazmi (marec 2021 narazené rebrá, júl 2022 škrabance). Podľa výpovede poškodenej mala byť údajná vyhrážka spôsobilá k vzniku obavy o jej život preto, lebo poškodená mala počuť, ako obžalovaný šramotí v zásuvke, kde boli medzi príbormi aj nože. Takáto skutočnosť by logicky mohla u nej vytvoriť predstavu reálnosti údajnej vyhrážky, lenže táto skutočnosť nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Obžalovaný také konanie popiera a za situácie slovo proti slovu mal súd aj ohľadom tejto skutočnosti opäť aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a v pochybnosti ju posúdiť v prospech obžalovaného, najmä keď je súčasne prítomný aj rozpor s logikou, pretože ak by obžalovaný chcel údajnú vyhrážku vykonať použitím noža tak ten mal po celý čas na dosah a nemusel poň nikam chodiť, a poškodená to vnímala keďže vypovedala o tom noži aj na hlavnom pojednávaní. Išlo o nôž na kuchynskom stole o ktorom vypovedal aj policajt, a ktorý je spomínaný aj v zápisnici. Podľa výpovede poškodenej malo byť údajné vyhrážanie sprevádzané agresívnym správaním obžalovaného, keď tento mal po nej hádzať predmety ako džbán, fľašu, tanier a pohár, z ktorých niektoré sa rozbili. Je nesporné že na mieste boli niektoré predmety rozbité, avšak či ich hádzal a rozbil obžalovaný alebo či to bola naopak poškodená nebolo spoľahlivo preukázané. Preskúmanie daných predmetov a črepov kriminalistickou technikou mohlo objasniť priebeh udalosti a tým aj celkovú hodnovernosť výpovedí obžalovaného a poškodenej, a dĺžka prípravného konania poskytla na takéto skúmanie dostatočný priestor. Fakt, že takéto skúmanie vykonané nebolo, však teraz nemôže byť na ťarchu obžalovanému. V odvolaní ďalej uviedla, že považuje za nesprávnu aj aplikáciu kvalifikačného znaku chránenej osoby, nakoľko nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že poškodená je bývalou družkou obžalovaného, ako to v napádanom rozsudku konštatoval súd. Svedkovia sa k údajnému družeckému vzťahu obžalovaného a poškodenej vyjadrovali iba v rovine domnienok a svojich názorov - že si myslia, že boli druhom a družkou, no nikto zo svedkov nevypovedal, že by vnímal také skutočnosti, ktoré by znaky družectva reálne napĺňali, prípadne ktoré by napĺňali znaky spoločnej domácnosti, a súd ani prokurátor na to svedkom ani nesmerovali otázky. Nikto napr. nevypovedal, že by bol svedkom, ako spoločne uhrádzali životné náklady alebo plánovali spoločnú budúcnosť ako životní partneri. Pre posúdenie či išlo o vzťah druhu a družky je tiež irelevantné, že poškodená sa cítila ako družka obžalovaného alebo, že sa takto verbálne prezentovala svojmu okoliu a rozhodujúce je objektívne hľadisko a nie subjektívne. Z výpovede poškodenej ale ani svedkov naviac ani nie je zrejmé, že čo si oni vlastne predstavujú pod pojmom družka. Ide o pojem ktorý nemá zákonnú definíciu a ktorý môže každý chápať odlišne, a preto sa prvostupňový súd v rámci dokazovania nemôže uspokojiť s tým, že sa niektorá osoba nazve družkou, ale musí vždy skúmať, že či jej predstava družky vôbec korešponduje s obsahom pojmu družka tak ako ho chápe príslušná judikatúra, čo však v danom prípade súd neskúmal. V zmysle príslušnej judikatúry je možný vzťah dvoch ľudí objektívne posúdiť ako družecký vtedy, ak je pripodobený manželskému životu, kde v rámci tohto kritéria je potrebné posudzovať či dvaja ľudia spoločne riešili také životné situácie, aké riešia manželia, či sa navzájom finančne podporovali (mimo vzájomných obchodných vzťahov), či spoločne uhrádzali svoje životné náklady (presah s pojmom spoločnej domácnosti), a či ich kohabitácia bola ekvivalentom rodinného života (napr. uznesenie II. ÚS 481/2021 nazýva druhu a družku vo svojom bode 63 rodinnými statusmi). Vykonané dokazovanie a teda ani napádaný rozsudok na tieto otázky nedávajú odpovede. To čo je v rozsudku uvedené, že obžalovaný s poškodenou obýval jednu budovu (dom resp. penzión s fyzicky oddelenými časťami a dvoma vchodmi), trávil voľný čas (aj) s ňou, a intímne žil (aj) s ňou, to z nej objektívne nerobilo jeho družku, lebo to nenapĺňalo znaky družeckej kohabitácie. Predstava, že niekto môže nadobudnúť právny status chránenej osoby z titulu intímneho vzťahu a trávenia času je neprípustná. V napádanom rozsudku je uvedené že obžalovaný s poškodenou mali tvoriť spoločnú domácnosť, avšak ani toto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko niet dôkazu o spoločnom uhrádzaní životných nákladov. Obžalovaný to popiera a poškodená sa k tomu nevyjadřila. Vyjadřila sa síce všeobecne, že žili v spoločnej domácnosti, avšak opäť ako aj v prípade pojmu družka nevysvetlila, že čo si ona predstavuje pod týmto pojmom a prečo (pre aké skutočnosti) si myslí, že s obžalovaným žili v jednej domácnosti, aby súd mohol právne posúdiť či objektívne išlo o spoločnú domácnosť. Ďalej v napádanom rozsudku súd hodnotí vzťah ako družecký aj kvôli údajnému "spoločnému zabezpečovaniu záležitostí okolo domácnosti", čo malo byť obsahom telefonátu obžalovaného poškodenej, kde však ide o dezinterpretáciu, pretože predmetný telefonát reálne znel na zabezpečovanie záležitostí ohľadom budovy v rámci obchodného partnerstva v súvislosti s penziónom u Katky ako to vypovedal obžalovaný, prípadne o starostlivosť o psa patriaceho obžalovanému, čo samozrejme nemožno vnímať ako symptómy družectva. Všetky vyššie uvedené argumenty k chránenej osobe, ale najmä k spôsobilosti údajných vyhrážok vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu zazneli zo strany obžalovaného a jeho obhajcu aj na hlavných pojednávaniach ako kľúčové argumenty obhajoby,

no z rozsudku nevyplýva ako sa s nimi súd vysporiadal, čo je vážny nedostatok rozhodnutia a porušenie ustanovenia § 176 ods. 2 TP. Za nedostatok konania, ktoré predchádzalo vydaniu napádaného rozsudku je možné považovať to, že obžalovanému nebolo umožnené klásť ďalšie otázky svedkyňi J. po tom, čo sa svedkyňa vyjadrila k predmetným fotografiám, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 262 TP. Výsluch tejto svedkyne bol ukončený jej odpoveďami na prvú sadu šiestich „úvodných“ otázok obžalovaného a jej vyjadrením k fotografiám doloženým obžalovaným, po čom samosudca v neprítomnosti obžalovaného rozhodol o svedočnom a svedkyňa opustila budovu súdu. Obžalovaný už nemohol reagovať na jej odpovede položením ďalších otázok vzniknutých až z týchto jej prvých odpovedí a z vyjadrenia k fotografiám. Na základe vyššie uvedeného navrhla odvolaciemu súdu, aby v celom rozsahu zrušil napádaný rozsudok, a aby vo veci sám rozhodol o oslobodení obžalovaného, eventuálne aby vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného v tomto prípade dôvodné nie je, a zároveň odvolanie podané C. D. bolo podané neoprávnenou osobou.

Z dôvodov napadnutého rozsudku je zrejmé, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva skutočnosť ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné, a preto na tieto krajský súd aj v podrobnostiach poukazuje.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. por.

Z hľadiska otázky viny, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnej miere uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ako aj s tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný.

Krajský súd preto v zásade nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto korešpondujú s výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný A. B., pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Obžalovaného zo spáchania skutku v prvom rade usvedčuje predovšetkým výpoveď poškodenej R. H. I., táto vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, bez výraznejších odchýlok od svojej skoršej výpovede z prípravného konania vo vzťahu k podstatným okolnostiam skutku uviedla, že v ten deň ona spolu s obžalovaným a susedmi popíjali pri miestnych potravinách, pričom pri debate poškodená ho nechtiac pri stuchnutí trafila do oka, na čo začal byť obžalovaný agresívny a nadávať, na čo išli domov. Po príchode poškodená pozerala televízor a obžalovaný sa zbalil a odišiel, po návrate sa ho poškodená opýtala kde bol, na čo je obžalovaný mal odpovedať, že bol „fikať cigánky“ a keď mu poškodená kontrovala, že ju to neprekvapuje, obžalovaný opäť začal byť agresívny, pričom povedal poškodenej že ho ponížila pred kamarátmi v súvislosti so stuchnutím do oka, aj napriek tomu, že sa mu poškodená opakovane ospravedlňovala. Obžalovaný chytil poškodenú za vlasy a trhol s ňou, otvorenou dlaňou strelil poškodenej facku na pravú tvár a trafil ju do oka, roztrhol si tričko oboma rukami, ktoré následne odhodil a hodil po nej džbán, fľašu s vodou a tanier. Keď sa ho poškodená opýtala prečo ju bije, keď jej slúbil, že ju biť nebude obžalovaný tejto povedal „máš pravdu, už ťa nebudem biť, lebo dnes ťa

zabijem“ a aby si dobre zapamätala dátum lebo to bude jej posledný deň v živote a odišiel do kuchyne kde sa prehrabával v zásuvke s príborom a nožikom. Poškodená na to vybehla cez predné dvere von a vzhľadom na to, že ľudia, ktorí boli na susedovom balkóne sa jej pýtali či majú volať políciu, táto sa skrýla v tme a žiadala od nich aby políciu volali, po čase išla naspäť do domu, kde obžalovaného nenašla, tento sa nachádzal v prístavbe kde mal spať, na čo mu poškodená oznámila že ľudia od susedov volali políciu, na čo obžalovaný opätovne mal začať byť agresívny, preto mu poškodená ušla ku bráne, kde bola policajná hliadka. Následne mal byť obžalovaný agresívny aj pred policajtmí a hodil smerom k nim kľúče od garáže, následne ho hliadka odvieďla preč.

Obžalovaný pri svojej obhajobe sa k výpovedi svedkyne poškodenej vyjadril, že je to súhrn nezmyslov a klamstiev, pričom skutok sa nikdy nestal tak, ako to ona popísala, čo má vyplývať aj z výpovedí iných svedkov. Obžalovaný popieral spáchanie skutku a svoje tvrdenia okrem iného oprel o rozpor s logikou vo výpovedi svedkyne poškodenej, ktorá tvrdila, že sa mal obžalovaný postaviť a odísť do kuchyne, pričom obžalovaný mal mať nôž celý čas na dosah ako bolo preukázané fotodokumentáciou z miesta činu a teda nemusel pre neho nikam chodiť. Obžalovaný mal za to, že bolo potvrdené to, že konal tak, že z miesta odchádzal preč z domu od poškodenej čím poškodenej mal deklarováť, že ju nechce zabiť a teda keby bola zaznela nejaká vyhrážka tak v spojení s opúšťaním miesta muselo byť poškodenej jasné, že nebola mienená vážne.

V tomto kontexte krajský súd zvyrazňuje, že pokiaľ obžalovaný mal opakovane v rámci obrany zvyrazňovať, že s poškodenou síce žili v jednom dome, ale oddelene, on na spodnom podlaží domu a ona prvom poschodí a prakticky spolu vôbec nezdíľali rovnaký priestor pre každodenný život, vo forme spoločnej domácnosti, tak potom nie je krajskému súd zrejmé, pokiaľ po celý večer, no najmä v čase spáchania skutku obžalovaný nevyhľadával v kontakt s poškodenou, ale to ona vyhľadávala jeho prítomnosť a práve ona mala voči nemu konať agresívne, napadnúť ho – poškríabať, či hádzať po ňom veci, ktoré boli riadne zdokumentované aj v rámci obhliadky miesta činu a fotodokumentácie, tak potom prečo sa celý incident, ktorý mala podľa obžalovaného vyvolať poškodená odohrať na práve na prvom poschodí domu, kde mala samotne a oddelil od neho žiť a bývať poškodená.

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, kto iného dlhodobo prenasleduje takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život alebo zdravie, život alebo zdravie jemu blízkej osoby alebo podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života, tým, že

- a) sa vyhráža ublížením na zdraví alebo inou ujmom jemu alebo jemu blízkej osobe,
  - b) vyhľadáva jeho osobnú blízkosť alebo ho sleduje,
  - c) ho kontaktuje prostredníctvom tretej osoby alebo elektronickej komunikačnej služby, písomne alebo inak proti jeho vôli,
  - d) zneužije jeho osobné údaje na účel získania osobného alebo iného kontaktu, alebo
  - e) ho inak obmedzuje v jeho obvyklom spôsobe života,
- potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) závažnejším spôsobom konania,
- b) na chránenej osobe,
- c) z osobitného motívu, alebo
- d) verejne.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, chránenou osobou sa rozumie blízka osoba.

Podľa § 127 ods. 5 Tr. zákona, blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, nebezpečného elektronickeho obťažovania podľa § 360b alebo financovania terorizmu podľa § 419c ods. 2 rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatel'om žije alebo žila v spoločnej domácnosti.

Čo sa týka tvrdenia obžalovaného, že údajná vyhrážka, ktorá mala odznieť na adresu poškodenej, nebola mienená vážne, krajský súd uvádza, že v tomto ohľade je podstatné nahliadnuť na objektívnu stránku skutkovej podstaty tohto trestného činu, ktorá spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Takáto vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom, resp. za takých okolností, že vzbudí u poškodeného (poškodenej) dôvodnú obavu o jej naplnení, či už vzhľadom na osobu páchatela, či tento má akúkoľvek prevahu, alebo vzhľadom na jeho správanie. Na druhej strane vyhrážka, ktorá nie je spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu je povedaná takým spôsobom, že je nepravdepodobné, aby ju vyhrážajúca osoba naplnila, keďže na to nemá predpoklady alebo samotná intenzita vyhrážky je slabá.

Ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pri posudzovaní vyhrážky smrťou je dôležité posúdiť, aké konkrétne vyhrážky páchatel použil, ako sa pri tom celkove správal, či nechytal do ruky nejaké predmety a tým nenaznačoval tak úmysel uskutočniť svoje hrozby (porovnaj R 38/1971). V tomto smere je dôležité skúmať aj povahu páchatela, či je tento schopný dopustiť sa v podnapitom stave násilného konania a či teda jeho hrozby mohli vzbudiť odôvodnenú obavu.

Krajský súd sa v tejto súvislosti stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, že poškodená mohla vnímať vyhrážky zo strany obžalovaného ako mienené vážne a tieto u nej vzbudzovali dôvodnú obavu a to aj s prihliadnutím na okolnosti v danom čase. Navyiac, reagujúc na argument obžalovaného, vo výpovedi poškodenej ide o pochopiteľný rozpor týkajúci sa odchodu obžalovaného do kuchyne a „šramotením s nožmi v zásuvke“, berúc do úvahy stresovú situáciu, v ktorej sa poškodená nachádzala. Je zjavné, že takéto správanie obžalovaného vzbudilo u poškodenej takúto dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, nehľadiac na to, či mal obžalovaný nôž pred sebou, alebo si poň išiel do kuchyne.

Podstatné skutočnosti vo výpovedi poškodenej ďalej podľa názoru krajského súdu potvrdila aj výpoveď svedkyne K. J., ktorá vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že počas pobytu v obci Vrbov počuli z domu oproti krik a buchot, pričom nejaký muž kričal na ženu, že ju zabije, že ho nebude zhadzovať pred kamarátmi, na základe čoho vybehla svedkyňa spolu s jej priateľom na balkón. Vtedy videla ženu – poškodenú – ktorá vybehla z domu, na čo sa tejto priateľ svedkyne opýtal, či majú volať políciu, na čo im poškodená s plačom uviedla a prosila ich, aby zavolali políciu lebo ju ten muž zabije, pričom videli, že sa triasla a bála sa. Svedkyňa potom zavolala políciu, videla ešte muža, ktorý sa pohyboval po okolí domu a hľadal poškodenú, následne sa vrátil do domu, neskôr prišla policajná hliadka, na ktorú bol ten muž taktiež agresívny a po príchode druhej hliadky muža zobrali policajti.

K výpovedi svedkyne J. sa obžalovaný vyjadril v tom zmysle, že táto je v rozpore s uvádzanými skutočnosťami zo strany obžalovaného, ako aj zo strany poškodenej, pričom svedkyňa vypovedala v prípravnom konaní úplne iným spôsobom ako na hlavnom pojednávaní, poškodenú nehľadal na dvore, taktiež spochybňoval to, aby svedkyňa videla, že poškodená sa triasla, keďže bola v tom čase tma. Obžalovaný ďalej namietal aj priebeh výsluchu svedkyne, ako aj to, čo výsluchu predchádzalo a najmä obžalovaný namietal rozpornosť výpovede tejto svedkyne a v konečnom dôsledku jej hodnotenie ako vierohodné zo strany súdu.

Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvého stupňa dostatočne a správne odôvodnil vyhodnotenie výpovede svedkyne J. ako presvedčivú a konzistentnú. Aj podľa názoru krajského súdu bola výpoveď svedkyne potvrdením výpovede poškodenej v rozhodujúcich skutočnostiach a to najmä s ohľadom na to, že svedkyňa počula ako muž kričí na ženu, že ju zabije, že ho nemá zhadzovať pred kamarátmi, a že tento bol agresívny, pričom zo strany poškodenej svedkyňa vnímala strach a obavy z muža. Námietky obžalovaného týkajúce sa rozporov vo výpovedi svedkyne kde sa mala poškodená zdržiavať, keď vyšla z domu, či v altánku, či svietilo, to všetko nemožno pričítať svedkyňi v tom zmysle, že jej výpoveď je nevierohodná, najmä s poukazom na neznalosť priestoru okolo domu, kde sa mal skutok odohrať, svedkyňa vypovedala len podľa svojich schopností a možností, opísala najlepšie ako vedela čo videla a počula a nie je možné jej vyčítať, že detailne neopísala podľa reality miesta, kde sa poškodená pohybovala a ani to zásadne nespochybňuje jej tvrdenie o tom, čo počula po objektívnej stránke a čo videla bezprostredne po tom, ako počula krik a buchot a následne videla poškodenú vybehnúť s tým, že žiadala svedkyňu aby volala políciu. Uvedené je ďalej aj podporené zvukovým záznamom z linky operačného strediska KR PZ, na ktorom je počuť počas telefonátu ako má volajúci od osoby stojacej vedľa zisťovať, kde sa vôbec v obci E. nachádzajú.

V súvislosti s odvolacím námietkam obžalovaného ohľadom postupu súdu prvého stupňa týkajúcim sa porušenia zásady kontradiktórnosti krajský súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany (pozri Uznesenie NS SR sp. zn. 1Tdo/44/2020). Krajský súd sa nestotožňuje s námietkami obžalovaného, že došlo k porušeniu kontradiktórnosti konania pri výpovedi svedkyne J., nakoľko zo strany súdu prvého stupňa obžalovanému bola výpoveď svedkyne na hlavnom pojednávaní vykonaná v jeho neprítomnosti prečítaná, bolo mu umožnené jednak klásť otázky na svedkyňu, ako aj vyjadriť sa k jej výpovedi, pričom obhajca obžalovaného bol po celý čas výsluchu svedkyne prítomný.

Ďalej v prospech výpovede poškodenej svedčili aj svedkyňa I., ako aj svedkyňa I., avšak je potrebné brať na zreteľ, že tieto boli vypočuté až v súdnom konaní na návrh poškodenej, preto aj argumentácia obžalovaného, že tieto boli oboznámené s konaním len zo strany poškodenej, nie je relevantná, nakoľko je pochopiteľné, že tieto svedkyne budú oboznámené s predmetom konania od tej strany konania, ktorá ich vypočutie navrhla. Taktiež krajský súd poukazuje na to, že svedkyne neboli vypočuté k okolnostiam skutku, keďže tohto sa nezúčastnili, ale vypovedali k okolnostiam spolužitia obžalovaného s poškodenou, najmä z pohľadu či títo boli druh a družka a k správaniu obžalovaného k poškodenej.

V tejto súvislosti krajský súd len v stručnosti pripomína, že poškodená R. H. I. bez rozumných pochybností vysvetlila, kedy a za akých okolností sa s obžalovaným zoznámila, ako dlho spolu žili ako partneri, prečo práve ona bola uvedená na liste vlastníctva nehnuteľnosti, domu, kde sa žalovaný skutok stal, ako jeho výlučná majiteľka, aj keď dom patril pôvodne najbližšej rodine (matke) obžalovaného a kde spolu z obžalovaným určite nie krátku a nezhabateľnú dobu žila a spolu zdieľali aj spoločnú domácnosť, kde sám obžalovaný mal opakovane uvádzať, že za danej situácie sa mohli obaja pred obyvateľmi obce javiť ako druh a družka.

Čo sa týka výpovedí ďalších svedkov, ako aj hodnotenia osobnosti obžalovaného sa krajský súd plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje v súlade s ustálenou judikatúrou, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa v odvolacom konaní preskúmava. V dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (mutatis mutandis Uznesenie NS SR sp. zn. 3Tdo/21/2021). Navyše v súvislosti s námietkou obžalovaného k porušeniu zásady na spravodlivý proces pri hodnotení vykonaných dôkazov, krajský súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo obžalovaného, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov, toto právo neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto súd prvého stupňa neporušil žiadne práva obžalovaného, keď si neosvojil ním navrhnutý spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov a keď sa neriadil jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Z hľadiska právnej kvalifikácie bol skutok správne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona za použitia § 127 ods. 5 Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním sa chránenej osobe – blízkej osobe vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví, resp. inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že u tejto vzbudil dôvodnú obavu o svoj život a zdravie.

Za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaného za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku posúdil ako zákonný a vecne správny.

Za zákonný a správny považoval krajský súd, najmä čo do druhu trestu a jeho výmery, aj výrok o treste v napadnutom rozsudku.

Pri prečine nebezpečného vyhrážania v zmysle ustanovenia § 360 ods. 2 Tr. zákona, ako kvalifikovaného trestného činu zákon vymedzuje trestnú sadzbu vo výmere 6 mesiacov až 3 roky. Súd prvého stupňa správne priznal obžalovanému príťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Tr. zákona a teda, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený a s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorý považoval vzhľadom na okolnosti prípadu, povahu spáchaného trestného činu, pomery a osobu páchatela za dostatočný. Krajský súd s poukazom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného dospel, rovnako ako súd prvého stupňa, k záveru, že pre tento prípad k dosiahnutiu účelu trestu v súlade so zásadami uvedenými v § 34 Tr. zákona, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, je vhodné pôsobiť na obžalovaného takto uloženým trestom. Čo sa týka zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody, aj v tomto prípade postupoval prvostupňový súd správne, ak obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže bol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac možnosť zmeny rozsudku v prospech obžalovaného, krajský súd odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 § Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Čo sa týka odvolania podaného C. D., v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na fakt, že de lege lata v prospech obžalovaného môžu odvolaním napadnúť rozsudok príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh, avšak tieto osoby nemôžu podať odvolanie proti vôli obžalovaného, pričom vôľa obžalovaného, že súhlasí s podaním odvolania takejto osoby, musí z podania vyplývať. Ďalej krajský súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej je status druha a družky vzťahom, v ktorom osoby spolu žijú a vedú spoločnú domácnosť. Vzhľadom k tomu, že nebol krajskému súdu, a v tomto kontexte je potrebné poznamenať, že ani súdu prvého stupňa, preukázaný takýto vzťah k obžalovanému zo strany p. D., krajský súd považuje takéto odvolanie ako podané neoprávnenou osobou a preto ho na základe ustanovenia § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.